

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XII. Qua ratione in praxin deducendum exercitium mortificationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

S. Bernardus ad hoc aliam considerationem adducit dicitque nos ad nos ipsos & corpus nostrum affectos esse debere, ut ad agrorum nobis commedatum, cui negandum id quod ei damno est, quamuis id instanter petat & valde desideret, & dandum quod ei vile, quamuis ad id male affectus sit. Utinam eo perueniremus ut nos agros duceremus, & id semper in mente haberemus, omnes appetitus & desideria, quibus capimur esse agrorum & inimici nostri persuasiones, qui nobis nocere studet, quam facile nos inde extricaremur & vinceremus: Sed si te non agrum sed sanum, non inimicum sed amicum ducis, magno te periculo exponis. Qui enim resistes ei, quod malum non esse credis sed bonum, nec fraudem & deceptionem sed veritatem? Refert S. Dorotheus, quod dum ipse in monasterio curam haberet rerum spiritualium, & monachi ad ipsum referrent omnes suas tentationes, quodam die ad eum venerit quidam eorum, ut ei quandam gulae tentationem narraret. Ut vero una res aliam trahit, tentatio eo etiam progrediebatur, ut furto faceret edulia auferre. Dorotheus magno cum affectu querebat, cur id faceret. Respondet alter, quod fames eo illum cogeret, & quod non sufficeret ei, quod in mensa dabatur. Monebat Abbatem accederet, & necessitatem suam ei exponeret. Monebat alter difficultatem, se verecundia prohiberi ob causam huiusmodi superiorem adire. Expecta ergo (aiebat) & iuuabo te. Accedit S. Dorotheus Abbatem, & refert monachi periculum. Abbas totum ei negocium committit, ut faciat, quod ei plus expedire videatur. Iubet ille vocari dispensatorem; & mandat, ut quodcumque monachus ille vel ientaculum vel merendam peteret, daret quod exigeret. Obtemperat dispensator, & lubenti animo dat, quod alter petit. Hinc melius se habere cepit, & aliquot diebus non amplius furabatur; sed post aliquod tempus ad vomitum rediit. Quare multis cum lacrymis ad S. Dorotheum redit, agnoscens

Rodriguez exercit. pars 2.

crimen, & penitentiam petens, (hoc enim recte faciebat, quod statim vitium aperiret, quod efficax remedium est, ut non diu daret) petit alter, an dispensator non daret quod exigebat, & an vnquam negasset? Respondit monachus, Bene fecit dispensator, & dat quicquid peto, sed pudor impedit toties eum adire. Impediretne etiam (inquit) me accedere, qui tentationem tuam noui, & mihi eandem indicasti. Dicebat alter, quod non. Quare mandat se ad eam, daturum se ei quod velleret, & quo indigeret, & ne posthac amplius furaretur. Habebat tunc temporis S. Dorotheum curam infirmorum, & laute illum tractabat: sed breui iterum ad prauam consuetudinem rediit, & culpam multo eum gemitu exponit, rogans sibi dimitti & penitentiam iniungi. Dicit ei S. Dorotheus. Qui hoc sit frater? nihil impedit te a me petere & do tibi omnia necessaria, quare furaris? Ille ad haec: Nescio unde hoc accidat, nec quare furor peccatum & praua consuetudo me eo impellit, nulla re indigeo, nec edo quod furor, sed iumento do, sicque se habere experientia docuit, nam in eius cella ficus, uvas, poma & panis frustra inueniuntur reposita sub lecto, & ibi tam diu relinquebat, donec putrescerent: & ignorans quid de eis faceret, ad stabulum deferebat, & iumento dabat. In quo (ait S. Dorotheus) facile videre erit miseram & infaustam conditionem, quo hominem ducit passio & praua consuetudo, & quanta nobis ratio sit, ut nos agros & inimicos reputemus. Facile hic animaduertebat se male facere & desebat & dolebat se id fecisse, & tamen videbatur se non posse continere, ut amplius non faceret. Hinc recte dicebat Abbas Nischero, quod ille, qui se a passione & praua consuetudine rapi patitur, eius se mancipium & seruum facit.

Parua consuetudo ad peccatum hominem impellit.

CAPVT XII.

Qua ratione in praxin deducendum exercitium mortificationis.

QUANDO QUIDEM mortificationis exercitium praeipuum est medium ad

d con-

consequendum victoriam & dominium de nobis ipsis, passionibus & appetitibus nostris. Utile fuerit, ut in speciali magis de eo agamus, declarantes rationem, quæ idem in praxin deducendum. Ordo & regula generalis, quam in similibus assignare solemus, est, ut oculorum aciem in id dirigamus, quo maxime indigemus, & id primum parare conemur. Incipe ergo hoc exercitium à causis mortificationis, quæ tibi occurrunt, & non illas quære, siue id fiat medio obedientiæ, vel fratrum, vel alia quauius ratione. Accepta lubes omnes has causas, & eas in utilitatem tuam conuerte, hoc enim necessarium tam ad pacem & quietem, quam ad dādum bonum exemplum & ædificationē. In mortificatione valde seruētes esse deberemus, quādoquidem tanti nobis momenti est, ut superiores nobis rogandi & molestandi essent, ut nos in hoc & alio mortificarent, & mandarent, quod maxime nobis repugnat, & darent pœnitentias & reprehensiones particulares & publicas in ore omnium. Si tamen tam seruens non sis, accepta tamen patientia & beneuolo animo causas mortificationis tibi occurrentes, & à Deo ad tuum exercitium & commodum missas. Multæ sunt occasiones, quæ hoc in negotio nobis quotidie occurrūt, & si quis attēderet cum desiderio se mortificandi, semper aliquid reperiret. Aliquando enim in iis, quæ ad obedientiam spectant tibi persuadebis laboriosissimū tibi imperari, & totum onus tibi imponi, cum tamen alii sint, qui id exequi possint. Et vnicuiq; in suo officio aliquo obueniunt, quæ in particulari ei laboriosa sunt, & mortificationi seruiunt. Has ergo occasiones, quas præ manib; habes, in cōmodum tuum verte, & ad illas te para, & tibi persuade difficultatem hanc crucem tuā esse, quæ tibi tollenda, ut Christum sequaris. Alias mortificationis occasiones sese offerent in victu, vestitu & cubiculo, paude, pessimum tibi cecidisse, ut docet Regula. Alias tibi dabitur pœnitentia & reprehensio, & tibi videberis aliquando culpa omni vacare, alias quod saltem

non tanta sit, & quod res non ut gesta naretur, vel nimium exaggeretur. Ob omnia ista gaude, neque te excusa, neque conquerere, neque te defende. nec omnibus satisfacere statim stude. Descendamus ad mortificationis occasiones, quæ ex parte proximorum & fratrum, quibuscum agimus & conuersamur, nobis obueniunt. Hic etiam multas inuenire erit, etiam dum non volemus nec animaduertemus, & etiam sine culpa nostra, aliquando quoque negligentia, quamuis non prima intentione. Aliquando occasio se offert, eo quod tibi contemptus & postpositus ab aliis videre. Si veniamus ad eas, quas Deus immediate morbis, tentationibus & occurrentibus difficultatibus immittit, & multum differente donorum suorum tam naturalium quam supernaturalium distributione, profecto innumerae sunt, quæ quotidie occurrunt, quamuis eas ipsi non accersamus.

Hæ sunt occasiones, in quibus nos primum exercitari conuenit, ut enim has mortificationes sæpius euenire necesse est, & eadē nobis etiā inuitis necessitate tolerandæ sunt, ex necessitate faciendæ utitur, ut eas cū fructu perpetramur, & præter spirituale commodum in cōstitū multum laboris fugiemus, si beneuolo animo illas suscipiamus. Sæpius enim labor & difficultas, quæ sentimus, non tam sita sunt in rebus, quam in repugnantia & resistentia voluntatis nostræ, hincque eas bono animo amplectentes, multum labori detrahemus.

Aliæ mortificationes sunt, quæ nobis voluntate exercendæ nobis sunt, & hinc eas aliqui actiuas dixerunt, ad differenda præcedentium, quæ passiuæ dicuntur, quæ à nobis etiam inuitis tolerandæ, nec elarix tamen, & hinc primæ esse debent. Aliæ quæ harum cuius Christiano necessitate & bonæ sunt, ut seruetur, cuiusmodi est se mortificare in eo, quod impedit seruare Dei mandata. Aliæ sunt necessariæ, ut tabe sequatur, quale est se in eo mortificare, quod impedit regulā seruare, & bonæ cū

In mortificatione vel maxime attendendum ad id quo plurimū agemus.

Ad mortificationem feruor necessarius.

Occasiones passionis mortificandi studiose accipiendæ.

Reg. 25. Summaris consist. cap. 2.

perfectione facere. Certum enim est, non solum peccata, vt supra dictum, sed etiam vitia & imperfectiones, quæ fiunt in via virtutis, defectu mortificationis provenire. Omnia siquidem accidunt, vel ad fugiendum & vitandum aliquem laborem, quem in beneficiendo sentimus, vel quia non abstinetur aliqua delectatione & voluptate, quam habemus in malo vel imperfecto, quod committimus. Percurramus omnia, & inueniemus, si deficiamus in obedientia & regularum obseruantia, vel temperantia, vel silentio, vel modestia vel patientia, vel alia quapiam re, totum euenit mortificationis defectu, vel quia laborem non toleramus, qui in ea re fitus est, vel quia non abstinemus delectatione & voluptate, quam à contrario capimus. Sic vt si quis velit bonus esse religiosus & perfectionem adipisci, necesse ei sit vt se in his mortificet. Similiter vt quis sit bonus Christianus & saluus fiat, necesse ei sit vt se mortificet in omni eo, quod repugnat Deilegi. Ideoque dicebat Seruator noster: *Qui vult venire post, abneget semetipsum.* Et nisi se abneget & mortificet, non potest esse bonus Christianus & seruari. Similiter vt quis sit bonus Religiosus & perfectionem adsequatur, necessarium est te in eo mortificari, quod tibi hic est impedimento. Percurre ergo omnia, dei opera ab aurora vsque in vesperam, & aduerte quid te impediatur regulas seruare, & bonum facere, & perficere ordinaria, & euince hunc laborem, & mortifica hanc delectationem, quæ te facit mala & imperfecta exequi: hacque ratione opera emendabuntur & perfectiora fient, & tu melior & perfectior eris. Tota summa profectus nostri in hoc consistit, vt tandem aliquando hic resoluamus.

Quærebat quodam tempore quidam: Quid causæ est, quod Deus mihi det bona desideria ad virtutem, & dum eorum se occasio offert, me debilem reperio, & in multa vitia labor, & nunquam ad perfectionem peruenio. Omnes vno ore respondebant, hoc prouenire consideratio-

nis defectu: si hoc & illud considerares, idem te iuuaret. Exhibebant ei plurimas considerationes, sed nihil in de commodi referebat. Accessit tandem senem quendam bene expertum, qui respondebat, id nõ euenire considerationis sed resolutionis defectu, eaque causa est, quod nõ proficias. Resolue & propone te mortificare in eo quod supra dictum, & hoc modo perfectionem assequeris.

CAPVT XIII.

Quaratione nos mortificare debeamus in licitis, atque etiam in necessariis.

VIDEBATVR nihil aliud de praxi & exercitio mortificationis dicendum, quam vt modis duobus prædictis nos bene in ea exerceremus, hoc enim sufficit, vt quis sit bonus & perfectus Religiosus. Vt tamen melius eosdem compleamus, & promptiores & aptiores simus; ponunt Sancti & spiritualis vitæ magistri aliud exercitium mortificationis, in rebus, quas licito facere possumus. Vt Christianus bonus non contentus est facere opera obligatoria, necessaria ad salutem, sed addit alia deuota, quæ Theologi vocant opera supererogationis, non enim contentus est audiuisset Missam diebus præceptis, sed etiam audit in septimana, legit Rosarium Diuæ Virginis, & sapius peccata confitetur & communicat: sic etiam bonus Religiosus non contentus esse debet seruasse regulas, & mortificare se in eo, quod ad obseruationem earum requiritur, sed alia insuper mortificationes supererogationis addendæ sunt, ad quas à regula non obligatur, sese mortificans in aliquibus non necessariis, quæ licite facere poterat.

S Doroth. ait nihil tam prodesse ad proficiendum in virtute, & acquirendam

d 2 pacem

*mortificatio-
nis cuiusque
exercenda
certissima ad
virtutem est
via.*

*Mortificatio-
nibus necessa-
riis alia ex li-
citis etiam
addenda quas
Theologi vo-
cant opera su-
pererogatio-
nis.*

*Doroth. serm.
i. de obedi-
entia & nega-
tione propria
voluntatis.*